

hvad ogsaa Sagens Natur kræver. Men naar han kommer herop og taler om heftige Angreb og om uretfærdige og overdrevne Angreb uden at have det, der kan ligge paa en Negl af Saglighed til at underbygge disse Udtryk med, ja, saa traver han ganske vist i det Spor, som Flertallet allerede i betydelig Grad har traadt ud. Men man tager sig ikke bedre ud af den Grund, man tager sig ikke bedre ud, fordi man har et Flertal at rende i Hælene paa, og man bliver heller ikke kønnere, i det Øjeblik man uden nogen som helst saglig Begrundelse retter et Angreb her, naar man dog maa indrømme, at man gør det, fordi man staar i et personligt Forhold til den Myn- dighed, som er blevet angrebet.

Ordføreren (Jessen): Den ærede Ord- fører for Mindretallet (Fraenkel) begyndte med at benægte, at han havde sagt, at det var hans Opfattelse, at der var gjort de Folk Uret, som har blevet afskediget. Jeg vil blot i saa Henseende dels henvise til, hvad det ærede Medlem udtalte ved de tid- ligere Behandlinger af Sagen, hvor der var Tale om Nedsættelse af dette Udvalg, og dels appellere til de Medlemmer, som har hørt det ærede Medlems Udtalelser i Dag. Jeg er sikker paa, at De alle vil indrømme, at det gik som en rød Traad gennem den ærede Ordførers Udtalelser, at han mente, at der var gjort de Folk Uret. Sagen skulde undersøges, for at man muligvis derigennem kunde faa givet de Mennesker Oprejsning. Det tror jeg, enhver vil indrømme, som har hørt det ærede Medlems Udtalelser.

Det ærede Medlem fortsatte dernæst med at fremstille mine Udtalelser paa en urigtig Maade. Han argumenterede ud fra, at jeg skulde have udtalt, at Udvalgets Op- gave var indskrænket til at undersøge, om der var gjort de Folk Uret. Saadan udtalte jeg mig slet ikke. Jeg sagde, at Udvalgets Opgave var indskrænket til i det hele taget at undersøge Sagen, men derimod ikke var at komme med Forslag om Fængselsforhold i Fremtiden eller at udtale sig om, hvorledes Forholdene i Fængselet var, nu efter Sagens Afslutning. Det var det, jeg sagde, men der- imod ikke det andet. Men det ærede Medlem har altsaa nu fastholdt den Opfattelse, han og det andet Medlem af Mindretallet har gjort gældende i sin Betænkning, og som i alt væsentligt gaar ud paa disse Ting: at der begaas Overgreb mod Fangerne i Fæng- selet, at Fængselet ikke holdes betryggende lukket, og at Tjenesteaanden og Tonen blandt Personalet var nedbrudt.

Jeg maa, som jeg allerede gjorde i min første Udtalelse, og som jeg har gjort i Be- tænkningen, bestemt bestride, at dette forholder sig rigtigt, og jeg skal nærmere paavise, hvorledes det i Virkeligheden for- holder sig. Det ærede Medlem sagde, at Flertallets Paastand om, at disse Klage- punkter ikke har noget paa sig, svævede i Luften, thi vi havde ikke underbygget Paa- standen paa nogen som helst Maade. En saadan Paastand kunde i Virkeligheden ikke underbygges uden at optrykke alle Akterne, og det tror jeg dog, at det ærede Tings Med- lemmer og det ærede Medlem selv vilde have fundet urigtigt at gøre. Det maa overfor det høje Tings Medlemmer være tilstrække- ligt, at et saa stort Flertal af Udvalget som 13 af dets 15 Medlemmer, udtaler at efter at de har gennemgaaet Sagen, er det deres Overbevisning, at Klagepunkterne har savnet Grundlag.

Jeg skal, som sagt, nærmere paavise, at Klagepunkterne har savnet Grundlag. Jeg skal først tage Paastanden om, at der ved Nyborg Straffeanstalt bliver begaaet Over- greb mod Fangerne. I saa Henseende hævder Mindretallet for det første, at det er „in confesso“ — jeg beder lagt Mærke til, at Mindretallet skriver, at det er „in confesso“ —, at flere Fanger er blevet kværket, men Mindretallet siger ikke, hvor mange og hvilke Fanger det drejer sig om, heller ikke, hvem der har foretaget Kværkningen, og under hvilke nærmere Omstændigheder denne Kværkning har fundet Sted. Den Benyttelse af Aktmateriale, som Mindretallet har fore- taget vedrørende dette Punkt, maa jeg stemple som i høj Grad mangelfuld og en- sidig. Overfor Mindretallets Udtalelse om, at man behandler Fangerne med Kværkning, vil jeg gerne straks slaa fast, at her er ikke Tale om en almindelig Anvendelse af legem- lig Vold fra Personalets Side overfor Fan- gerne. Det, der er Tale om, er Magtanven- delse overfor tre Fanger, foretagen af An- staltens Overbetjent i Overværelse af An- staltens Inspektør, i de to af Tilfældene efter Inspektørens Ordre og i det tredje Tilfælde med Inspektørens Billigelse og under saa- danne Omstændigheder, at enhver Tale om Overgreb er ganske uberettiget.

Indledningsvis vil jeg gerne til Illu- stration af Mindretallets Benyttelse af Akterne oplyse følgende: Et af Mindre- tallets Kronvidner er, som ærede Med- lemmer har hørt: Løjtnant Skafte, som sikkert nærer alt andet end blide Følelser overfor Inspektøren. Han mener sig for- urettet af Inspektøren, saaledes som det